מתני׳ אין בין המודר הנאה.[ב] מודר הנאה חמור ממודר מאכל: דריסת הרגל. שהמודר הנאה אסור ליכנס לביתו והמודר מאכל מותר: **וכלים שאין עושין בהן אוכל נפש.** מותר להשאיל למודר מאכל ודוקא במקום שאין משכירין כיוצא בהן אבל במקום שמשכירין כיוצא בהן תנן בהדיא[ג] דאסור דכל הנאה שאם לא ההנהו זה היה מתסר בה פרוטה הנאת מאכל היא שהרי ראויה אותה פרוטה לקנות בה מאכל: **גמ׳** **הא לענין כלים שעושין בהן אוכל נפש.** אסור אף במודר מאכל ואפי׳ במקום שאין משכירים: **הא לא קפדי אינשי.** ואמאי אסור במודר הנאה: ויתור. דבר שהיה מוותר לכל אדם ואינו מקפיד עליו: **מתני׳** נדר ונדבה. מפרש בגמרא נדר האומר הרי עלי עולה ולאחר זמן הפרישה חייב באחריותה נדבה האומר הרי זו ולא קבלה עליו: **גמ׳** **הא לענין בל תאחר.** ואף על גב דנדבה בקרא דבל תאחר[ד] לא כתיבא הא מרבינן ליה במסכת ראש השנה[ה] מגזרה שוה: **את שעליו חייב באחריותו.** הכי דרש ליה לקרא ונראה לו נדרו לכשיתכפר בהן הויא נראה אבל מקמי כפרה לא נראה ובאיזה קרבן אמרתי לך באותו שעליו והיינו עליו דקרא: **מאי משמע.** דעליו קבלת אחריות עליו: **מתני׳** שתי ראיות. ביום אחד או בשני ימים ראופים וכן שלש ביום אחד או בשלשה ימים ראופין או שתים ביום אחד ואחת למחר[ו]: **גמ׳** **משכב ומושב.** שכב או יסב על גבי עשרה בגדים זה על זה כולן אבות הטומאה ואפילו לא נגע בהן ואילו נגע בדבר שאינו משכב ומושב אינו [אלא] ראשון לטומאה ואינו מטמא אדם וכלים אלא אוכלין ומשקין: **וספירת שבעה.** משיפסוק צריך למנות ז׳ נקיים קודם שיטבול ואם ראה זוב באחד מהן סתר כל המנויין: **מנא הני מילי.** דשוין לטומאה ואין שוין לקרבן: **מנה הכתוב שתים.** ואיש כי יהיה זב מבשרו זובו טמא הוא (ויקרא טו) הרי שתי זיבות מנויות כאן וקראו טמא: שלש וקראו טמא. דכתיב וזאת תהיה טומאתו בזובו רר בשרו את זובו או החתים בשרו מזובו (שם) הרי לך שלש וקראו טמא טומאתו היא: **הא ביצד.** אם משתים טמא למה פרט לך הכתוב שלש: **שתים לטומאה.** לכל חומר טומאת זב: **ולא לטומאה.** חמורה אלא כבעל קרי בעלמא: **ראה שתים.** והרי כבר ירד לכל חומר טומאה ומי הוציאו: מזובו. משמע מקצת זובו: **לא ידענא כמה ראיות.** הא מקצת דמשמע מהאי קרא לא ידעינן מאי היא או שלש ואדבע או שתים ושלש: לכשיפסוק מזובו. אין צריך ליטבול קודם ספירה אלא משיפסוק ימנה: הכי גרסינן בתורת כהנים מזובו ולא מזובו ומנגעו. שאם היה זב ומצורע ופסק מזובו ולא נתרפא עדיין מנגעו וספר אין אומרים לו אין ספירה זו נקיות עד שיטהר אף מנגעו אלא מונה והולך מיד ועולה לו לספירת זוב ולכשיתרפא מצרעתו יטבול מיד טבילה ראשונה של מצורע והיא עולה לו לטבילת נגעו וזובו ונטהר מלטמא משכב ומושב ולטמא כלי חרס בהיסט כדין זב ואף על פי שצריך לספירת שבעה לצרעתו לענין אכילת קדשים וטבילה שניה כדכתיב במצורע (ויקרא יד) ורחץ במים וטהר ואחר יבא אל המחנה ושב מחוץ לאהלו שבעת ימים והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו וגו׳ ורחץ [את] בשרו במים וגו׳ אהני טבילה קמייתא לטהרו מלטמא משכב ומושב וכלי חרס בהיסט: מזובו וספר. להכי סמך ספירה אצל זובו ללמדך שאף בשביל מקצת זב[ג] טעון ספירה לימד על זב בעל שתי ראיות שטעון ספירת שבעה והלא דין הוא אם מטמא משכב ומושב לא יהא טעון ספירת שבעה בתמיה אחר שאמרת שתים לטומאה לכל חומר וכו׳: **ו]** גי׳ רש״א **אההיא** דהתם מפרק כו׳ ע״ש (גליון): **ז]** צ״ל **דמיירי** (באה״מ): **ח]** [צ״ל **דסיפא**] (גליון): **ט]** צ״ל וי״ל **דמשום הכי** (פורת יוסף, רש״ש ע״ש): **י]** נדצ״ל **אאין** בין שלש אמצעיות **וכו׳** וכי: **כ]** ס״א **כמו** (גליון): **ל]** תיבת ״אלא״ נראה מיותר:

אלא דריסת הרגל וכלים שאין עושין בהן אוכל נפש. דמודר הנאה אסור בהן ומודר מאכל מותר במקום שאין משכירין אבל במקום שמשכירין בפרוטה אסור אפי׳ במודר מאכל דאותה פרוטה ראויה לקנות ממנה מאכל אבל כלים שעושין בהן אוכל נפש אסור אפילו בפחות משוה פרוטה כיון דהוי אוכל נפש:

דריסת הרגל הא לא קפדי אינשי. קשה דהא בחזקת הבתים (ב״ב דף מז:) קאמר בגמרא אלו דברים שאין להם חזקה ואלו דברים שיש להם חזקה וכו׳ מעמיד בהמה בחצר אין להם חזקה ומוקי לה התם בשותפין דבהעמדה כדי לא קפדי ופריך והתנן השותפין שנדרו הנאה זה מזה אסורין ליכנס בחצר ומשני לה התם מיהו שמעינן לה מינה דאדריסת הרגל קפדי ולא קשה מהתם דהתם פרק[ו] בתרא דבילה (דף לט:) דמשני התם דלעולם לא קפדי ומני ר׳ אליעזר היא דלמא התם מיירי[ז] בשותפין אבל שאר אינשי ודאי קפדי אבל הכא קשיא דמיירי בסתם בני אדם ואפי׳ הכי קאמר דלא קפדי ותירץ ר״ת דהכא מיירי בדקעה דלא קפדי בה שום אדם וסברא הוא לומר כן (א) דומיא (דרישא[ח]) דכלים שאין עושין בהן אוכל נפש דמיירי שאין משכירין כיוצא בהן דמוקמינן לה בנדרים (דף לב:) כרבי אליעזר[ט]:

אין בין נדר לנדבה. קשיא אמאי לא תני שנדבה באה מן המעשר דכתיב (דברים כו) וזבחת שלמים גבי מעשר ונדר אינו בא אלא מן החולין[י] (ב) וכיון דאמר הרי עלי הוי נדר[כ] וי״ל דמן הדין[ל] לא תנא ליה משום דאיירי בקרבן שהופרש כבר ואשמעינן דאין חילוק בעבודתן אבל בקרבן שלא הופרש פשיטא ליה שיש הרבה חילוקים אי נמי דתנא ושייר ונהי דאין בין קאמר דמשמע דהוי דוקא כדאמר במרובה (ב״ק דף סב: ושם) מ״מ לא קשיא דבמסכת תענית (דף יג: ושם) אשכחן אין בין דשייר דקאמר אין[מ] בין שלא אמצעיות וכי תימא תנא ושייר והא אין בין קתני ופריך ותסברא אין בין דווקא והא שייר תיבה ומשני אי משום תיבה לאו שיורא הוא מכל מקום משמע דאי הוה משייר ליה לא הוה קשיא ליה כלל אף על גב דקתני אין בין[נ]:

יש ספרים דגרסי

ומה מצורע שאין מטמא משכב ומושב. ובתורת כהנים[ס] תני שמטמא משכב ומושב ותירץ רש״י בפסחים (דף סז: ד״ה זב) דהיינו טומאה אוכלין ומשקין אבל לא לטמא אדם וכלים כגון[ע] זב: עד

שומרת ליטבול קודם ספירה אלא משיפסוק ימנה: הכי גרסינן בתורת כהנים מזובו ולא מזובו ומנגעו. שאם היה זב ומצורע ופסק מזובו ולא נתרפא עדיין מנגעו וספר אין אומרים לו אין ספירה זו נקיות עד שיטהר אף מנגעו אלא מונה והולך מיד ועולה לו לספירת זוב ולכשיתרפא מצרעתו יטבול מיד טבילה ראשונה של מצורע והיא עולה לו לטבילת נגעו וזובו ונטהר מלטמא משכב ומושב ולטמא כלי חרס בהיסט כדין זב ואף על פי שצריך לספירת שבעה לצרעתו לענין אכילת קדשים וטבילה שניה כדכתיב במצורע (ויקרא יד) ורחץ במים וטהר ואחר יבא אל המחנה ושב מחוץ לאהלו שבעת ימים והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו וגו׳ ורחץ [את] בשרו במים וגו׳ אהני טבילה קמייתא לטהרו מלטמא משכב ומושב וכלי חרס בהיסט: מזובו וספר. להכי סמך ספירה אצל זובו ללמדך שאף בשביל מקצת זב[ג] טעון ספירה לימד על זב בעל שתי ראיות שטעון ספירת שבעה והלא דין הוא אם מטמא משכב ומושב לא יהא טעון ספירת שבעה שאמרת שתים כו׳ וה״ג הלא דין הוא אם מטמא משכב ומושב בשתי ראיות לא יהא טעון ספירת שבעה בתמיה אחר שאמרת שתים לטומאה לכל חומר וכו׳: **ו]** גי׳ רש״א **אההיא** דהתם מפרק כו׳ ע״ש (גליון): **ז]** צ״ל **דמיירי** (באה״מ): **ח]** [צ״ל **דסיפא**] (גליון): **ט]** צ״ל וי״ל **דמשום הכי** (פורת יוסף, רש״ש ע״ש): **י]** נדצ״ל **אאין** בין שלש אמצעיות **וכו׳** וכי: **כ]** ס״א **כמו** (גליון): **ל]** תיבת ״אלא״ נראה מיותר:

מסורת הש״ס עם הוספות

א) נדרים לב:, **ב)** ב״ב מז: נדרים לב: מא:, **ג)** ר״ה ו. קיצין פ״א מ״א [חולין קלט. ערכין כא.], **ד)** [זבחים דף ל:] תו״כ ויקרא סוף פרשתא ג, **ה)** נדה מג:, **ו)** תו״כ זבים פרק ה, **ז)** (נדרים לג.), **ח)** דברים כג כב, **ט)** ה:, **י)** זבים פ״א מ״ג, **כ)** [ועי׳ תוספות ב״ק נא: ד״ה זה ותוספות ב״ב מז: ד״ה רבינא], **ל)** מנחות פב., **מ)** [ועי׳ תוספות חגיגה ח. ד״ה אמאי ותוספות ב״ק סב: ד״ה מי קתני], **נ)** [ובב״ק ובתענית כתבו תוספות תירוץ אחר ועי׳ תוס׳ שבת ס: ד״ה אין], **ס)** מצורע פרשתא ב ה״ו.

הגהות הב״ח

(א) תוס׳ ד״ה דריסת וכו׳ וסברא הוא לומר כן. נ״ב צריך לומר לפי זה דה״מ למיפרך אכלים שאין עושין בהם אוכל הא לא קפדי וכ״כ התוס׳ בפרק חזקת הבתים: **(ב)** ד״ה אין בין וכו׳ דכיון דאמר הרי עלי הוי חובה וי״ל:

תורה אור השלם

א) וְסָמַךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֹלָה וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו: [ויקרא א, ד]

ב) וְעָשָׂה אֹתָם הַכֹּהֵן אֶחָד חַטָּאת וְהָאֶחָד עֹלָה וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְיָ מִזּוֹבוֹ:

[ויקרא טו, טו]

ג) וְכִי יִטְהַר הַזָּב מִזּוֹבוֹ וְסָפַר לוֹ שִׁבְעַת יָמִים לְטָהֳרָתוֹ וְכִבֶּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בְּשָׂרוֹ בְּמַיִם חַיִּים וְטָהֵר: [ויקרא טו, יג]

ליקוטי רש״י

[נדפס בסוף המסכת]

הגהות וציונים

א) [נדה לז ע״א ושם איתא **ולא מנגעו** אבל בת״כ איתא **ולא מזובו ונגעו** ועיין בקרבן אהרן] (גליון): **ב)** נראה דיש להוסיף **אין**, וכ״ה ברע״ב [ולהלן בתחילת הדבור הבא נוסף **אלא** דריסת וכו׳] (ראש יוסף): **ג)** צ״ל **זוב** (רש״ש): **ד)** בכת״י נוסף **וכו׳**: **ה)** בכת״י סדר הדברים בדבור זה כך הוא ה״ג **והלא דין הוא אם מטמא משכב ומושב בשתי ראיות לא יהא טעון ספירת שבעה בתמיה אחר שאמרת שתים לטומאה** לכל חומר וכו׳: **ו)** גי׳ רש״א **אההיא** דהתם **מפרק** כו׳ ע״ש (גליון): **ז)** צ״ל **דמיירי** (באה״מ): **ח)** [צ״ל **דסיפא**] (גליון): **ט)** צ״ל וי״ל **דמשום הכי** (פורת יוסף, רש״ש ע״ש): **י)** נדצ״ל **אאין** בין שלש אמצעיות **וכו׳** וכי: **כ)** ס״א **כמו** (גליון): **ל)** תיבת ״אלא״ נראה מיותר:

עין משפט נר מצוה

נד א מיי׳ פ״ו מהלכות נדרים הלכה ג סמג לאוין רמב טוש״ע י״ד סימן רכא סעיף א:

נה ב מיי׳ פי״ד מהל׳ מעשה הקרבנות הל׳ ה סמג עשין קפה:

נו ג מיי׳ שם הלכה ד:

נז ד ה מיי׳ פ״ב מהל׳ מחוסרי כפרה הלכה ו ופ״ו מהלכות איסורי מזבח הלכה ז ח סמג עשין רכא:

רבינו חננאל

[מתני׳] אין בין המודר הנאה מחבירו למודר הימנו מאכל אלא דריסת הרגל וכלים שאין עושין בהן אוכל נפש. כגון בגדים וכיוצא בהן דלמודר הנאה אסור. ואוקימנא לר׳ אליעזר דתני אפילו ויתור אסור במודר הנאה פי׳ אפילו דברים שדרך בנ״א לוותר עליהן כגון דריסת הרגלים (וכלים שאין עושין) בחצרם שאם יכנס אדם ויהלך בה אין מקפידין עליו וכיוצא בזה אפי׳ כגון זה אסור. אבל למודר ממנו מאכל דריסת הרגל וכלים שאין עושין בהן אוכל נפש כגון קערה ותמחוי וכן כיוצא בהן מותר. הא כלים שעושין בהן אוכל נפש כגון נפה וכברה ריחים ותנור וכיוצא בהן זה וזה שוין שניהם אסורין: מתני׳ אין בין נדרים לנדבות כו׳. הא לבל תאחר כדכתיב כי תדור נדר לה׳ וגו׳ זה וזה שוין כלומר אם יאחר בין הנדר ובין הנדבה עובר משום בל תאחר: תנן התם איזהו נדר האומר עלי עולה איזו היא נדבה ומה ביניהם נדרים מתו[illegible] או נגנבו חייבין באחריותן שנאמר ונרצה לו לכפר עליו דייקינן מעליו את שעליו. כלומר אם אמר עלי חייב באחריותו דכיון דאמר עלי כמאן דרמי אכתפיה דמי שחייב למוסרו למי שחייב לו אבל הנדבה אין חייב באחריותה: מתני׳ אין בין זב הרואה ב׳ ראיות לרואה ג׳ וכו׳. הא לענין משכב ומושב וספירת ז׳ טהורין זה וזה שוין דתניא או החתים בשרו מזובו דייקינן מדכתיב מזובו שמעינן מינה אף מקצת זובו מטמא משכב ומושב להביא את שראה ב׳ ראיות שיטמא משכב ומושב. כל הטעון משכב ומושב טעון ספירת ז׳ כדתניא מזובו וספר מקצת זובו נמי טעון ספירת ז׳ להביא את שראה ב׳ ראיות שטעון ספירת ז׳. מתני׳ מני ר׳ סימאי היא דתני ר׳ סימאי מנה הכתוב שתים וקרא טמא שלש וקרא טמא הא כיצד ב׳ לטומאה ג׳ אף לקרבן פי׳ מנה הכתוב ב׳ פעמים זיבות זוב וזובו וקרא טמא שנאמר איש איש כי יהיה זב מבשרו זובו טמא הוא. עוד חזר הכתוב אחר ומנה שלש בזובו אחת זובו שתים מזובו הרי ג׳ שנאמר וזאת תהיה טומאתו בזובו וגו׳ אמר אם בשתים טמא בשלש לא כ״ש למה כתב עוד שלש ללמד כי בב׳ ראיות טמא הוא ופטר מן הקרבן בג׳ ראיות חייב אף בקרבן. ואקשינן ואימא שתים לקרבן ולא לטומאה. כלומר בב׳ ראיות חייב קרבן אע״פ שאינו טמא ראה שלישית חייב בטומאה ובקרבן. ופרקינן לא דתניא וכפר עליו הכהן לפני ה׳ מזובו. מקצת זבים מביאין קרבן ומקצת אין מביאין קרבן. וא״ת כי בעל ב׳ ראיות מביא קרבן אין לך זב שאינו מביא קרבן שאינו רואה אלא ג׳ אלא שכבר הקדים וראה ב׳ וכבר נתחייב בב׳. ומכאן ולהבא אפילו ראה כמה אין חייב אלא קרבן אחד כו׳. ואיצטריך לדרבי סימאי לברר כי בשתי ראיות נקרא טמא. ואיצטריך מזובו לדחות הקושיא שהקשו על רבי סימאי דאי לאו מזובו הוה אמינא שתים לקרבן שלש לקרבן ולטומאה כו׳. ופשוטה היא:

אמר